

השבועון המצויר לאינפורמציה המערכת והמהלה: רח' גליקסון 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "אהל") ת.ד. 138, סל. (זמני) 66785

העורך: אורי אבנרי עורך משנה: שרלום כהן

עורך הסגנון: דב איתן
עורכת המערכת: רוני בר, דוד רובינר
עורכת המערכת: צלמי המערכת: רוני בר, דוד רובינר
מבארי אלמן, יחיאל בשן, ניצה נבי, נורית לביא, רפאל סלע, אימבר עלים, יעקב צילי.
סופרי חוץ:
הוארד נירדון, מונטי נייקובס, נביראל דגון, סלים מנצור.

מוזיק: העולם הזה בע"מ; מודפס בדפוס ישראל בע"מ; הפצה: פלם בע"מ

מכתבים

איבון דה-קרול

בהופעותיה של השחקנית ההוליוודית בארץ יש לזכור בקהל הישראלי, תכנית הערב בתל-אביב שהייתה צריכה להתחיל בשעה 21.00 התחילה באיחור של שעה ומעלה. האם היתה איבון דה-קרול מעיזה לאחר ששעה אחת נם בארץ אחרת? במה נוסף האמן הישראלי ממנה, בזה שהוא ישראלי והיא מהוליווד? הבאת אמן מחו"ל עולה הון תועפות וכסף המרינה זורם החוצה, בלי כל בקורת לגבי התכנית, בו בזמן שלובי אמן ישראלי מתווכחים כאל משהו רגיל ורבות הן הקדנציות אשר אינן יכולות להראות את כושרן ויפיון היות ואין מאפשרים להן לעלות על הבמה.

איבון דה-קרול, תל-אביב

"אזרחים שהם בסאטיריקנדרון"

בשם יודי קהילת נרי הצדק מסאטיריקנדרון היו שבת כאן בגליל העליון, נתבקשתי למסור לכם סאטירה למען השם הפצירי נא בקוראים כי יפי כיוון לזכר כעלמא! בעקבות מאמרם שהופיע בעולם הזה (721) התנפל המון מבקרים, תיירים, משילים וסחמ סקרנים על כפר קטן זה ומבלי להטיל ספק בכנותיהם הטובות של הבאים עלו להציב על תוצאות בקוריהם:

כמעט אין יום ששנותיהם של האזרחים לא נאלץ צות לאזיץ לשהיה כדי להשיב את בעליהן לשם תפירת תפוחים, לאזרחים הבלתי קרואים" והפכה ימי העבודה מנוע כבר לכבדוים נכורים (הכנסת אזרחים אצל בני הקהילה הוא חוק ולא יעבור). הכבודים ההכרחיים בהכנסת אזרחים זו, מרוקן נים את מלאי המון הדל של הקהילה בקצב מהיר. המבקרים בשבת - ומספרם הוא הנדוד ביותר בין המבקרים - שופעים ברשומותיהם הרתיים של בני הקהילה אשר נטישה את כל רכושיה ועליהם ארצה על סמך דיוקנים בדת ישראל.

כמה מהמבקרים, "עיוני הנפש" לא היססו לשי אול את בני הקהילה - זה דרוזא בשבת - קר שיות אם הם עוד עונדים צלבים, מהיוקים פסלי קדושים בכתיבה ושאלות מעליבות מעי"א לה. נוסף לנזקים חומרים ועלובות אלה ישנה סכנה כי בקוריהם אלה יעוררו את שחי משקלם הנפשי של אזרחים חורים ותמימים אלה בראותם כי הדיכויים אולם למוצני מוזיאון חיים.

לאור כל האמור לעיל הנני לבקש בכל לשון של בקשה את כל אזרחי ריזיונינו שישלחו את הק"ו שלהם לעולם הפנים משך שנות השתיים ראו היתה אלה ולהניח להם בשלוח להנשים את שאיפתיהם: להיפך ליהודים יושבי הגליל שאינם נבדלים במאומה מאשר בני עמם.

פנחס לפיד, תל-אביב

טרומפ

בהעולם הזה (724, 724) סיפרתם על בחורה ש" עשתה מסיון להניח לאילת בלי כסף, ועל המצב הרווח. אני יכולה לציין רק עובדה שגם אני בחורה ונסעתי יחד עם חברתי, אמנם לא לנגב אלא לגליל ולעמק, ועברתי ב"י ימים מתל-אביב עד תל-אביב, בלי הרבה הוצאות ושמיש בדרכי תהבורה. בלילה ישנו בכבוצים סבלו אותנו יפה מאד (מלבד אחים, כמו אפיקוס). עלי לציין את היחס היפה של כעלי המכוניות והנהגים. את מכונית עובדת מבלי לעצור ולקחת את הנוסעים. מרים קופפר, תל-אביב

בגליון הבא תוכל הקוראה מרים להשוות את רשמיה עם רשמיה הצעירה שסיפרנו על אודותיה.

זויה

אבי לנו שכל נערה וכמעט כל נער מעונינים ברוד עשיר מעבר לאקונום. ונער זה, הרחוק כל כך באופיו מנער הכרזה והפלימי"ח. מן המלחמה וההתיישבות בה - יכול להיות לנו למכשול. האם נועד בארץ אחרת מעוניין אף הוא בעובדת מולדתו והתאזרחותו במדינה זרה? נועד כזה מוטב להירי חיקו מכאן, ולא למנוע התרבותו.

אידיאליסט, תל-אביב
הקורא האידיאליסט מעררב שני דברים. אמנם רוב הנוער, הרמיש משום מה הרגשה של מחנק, רוצה לצאת לחו"ל. אולם אין זה נכון שהוא רוצה להתאזרח במדינה זרה. החלום מצטמצם כמעט בכל המקרים בנטיעה של כמה חודשים, או שנה, שנתיים.

קונגרס ירושלים

איני מסכים עם דעת העולם הזה (723) כאילו

במוענין חיסון מדאכותי

ילד שובב הסריד, ללא הפוגה, חבר מושב אחד במסיבת חקלאים חגיגית. כא" שר חבר המושב רצה לגרש את הילד, איים הזאטוט: "אתן לך בוקס בשיניים!"

אולם עתה נרגע ה' חבר, תפס בעורפו של השובב, שלף את שיניו התותבות ואמר: "בבקשה, תן בוקס!"

הקורא נסים לוי, מושב בית הלוי, זוכה בפרס של 1 ל"י.

כונגרים ירושלים כבר את התנועה הציונית בזה שבמקום לשלף לעליות לעלות כאה התנועה לשלף יהודים להעלות את דלריהם. והרי אי"ש שרות עלייה המונת בלי הבאת הון כדי לעזור לעולים הבאים בחוכר כל להתבסס בארץ. לכן תפקיד התנועה הציונית לשלף יהודים לעלות ארצה ויחד עם זה לשלף יהודים אחרים מאמריקה, שלא רוצים כעת לעלות בעצמם לארץ. להעלות את כספם. ממילא יאלצו כסופו של דבר לעלות למען רכושם המוסקע כאן.

היום גולדברג, תל-אביב

המעשיה הישנה: יהודי א' משדל יהודי ב' לתת כסף כדי שיעלה יהודי ג'.

הדולרים של בני ג'י

העולם הזה (719) כותב במדור אנשים כי החשבון עבור קבלת הפנים למקראתור עלה 8380 לירות, קבלת פניו של בוגדוריון 2350 לירות. בעתון ערב היה כתוב שקבלת פני מקראתור עלתה 23467 ובוגדוריון 2629. ידו של מי נטויה בעסק?

רחל שלום, ירושלים

הקוראה שלום מבלבלת את המטבעות. לנ"ו חיות קוראיו תרנם העולם הזה את סכום ה' דולרים ללירות ישראליות בשער הרשמי.

"חם נורא"

הקרקסורה של קצין חיל האוויר שהופיעה בסדר רמו של דוש (העולם הזה 720) מיכילה שאינו מתמצא באירודינמיקה. מרתף המטוס יוצר רוח

אד ודק אחורנית ולא לפני.

גדעון לפק, עפולה

ביום חם יוצר מדחף הדמיון רוח בכל הכוון נים הדרושים.

רותי, רותי

הפסו את הנבנא!!! לאן נעלם הענק של הנכרת ליה רותי? (העולם הזה 722) דוש או הגיטלמן עם הפרחים?

ז. שניידר, תל-אביב

העולם הזה פתח בחקירה.

ה ש ע ר

איבון דה-קרול עורכת קונצרט. אלפי קוראים מתענינים בה, בהליכותיה, בדבריה. על העתונאי והצלם לספק אינפורמציה זו. השחקנית מופיעה על הבמה, מסתובבת בהפקות נאחוריה. היכן מקומם של העתונאי והצלם? מאחורי הבמה. כך נדמה לקורא.

אך אותו גודל של סדרנים, שליחי אימפרסריו ושומרייחוקבסד'עצמם, הרגילים למנות עצמם אחראים למצב הענינים במקרים כאלה, סוברים אחרת. הם למדו ממחלקות מסוימות של הממשלה (והצבא) שתפקידם העיקרי למנוע בעד העתונאי את הגישה החפשית למקור האינפורמציה. רוב העתונאים התגללו אף הם למצב זה, יסבו בשקט במקומות הכבוד שהקצבו להם באולם.

לא כן שלחיה העולם הזה. הם התפרצו, סבלנות אינסופית וכמעט בכוח, אל מאחורי הבמה. הם נאלצו לעבוד בתנאים איומים, בלי אף אחת מן ההקלות שהן מובנות מאליהן בארץ מולדתה של איבון עצמה. ובכל זאת העלו קציר כל שהוא.

מאחורי הבמה נתגלתה איבון בדמות שונה לחלוטין - אשה אימפולסיבית, חמת'מזוג, הקלה ראה שהיא התשחוחתה לו, חייכה, הודתה במלים רכות. אך ברגע שהפנתה לו גב ויורה מן הבמה ראה העתונאי איבון אחרת: היא רצה אנה ואנה על הבמה, קראה ברזני: "ספשים! ספשים! ספשים!" נתברר שהאיש הממונה על התאורה לא כיוון את המנורות כרצונו.

משידבר יהלומי בדברי הפתיחה על קלארק גיבל, פרצה איבון בצחוק, אמרה: "מעולם לא שמעתי את השם מבוטא בצורה זאת!" בהופיע פאולו גוריו (שמשום מה מיוזג את הופעתו עם הופעת איבון) מצאה איבון שתשואת הקלה אינן הולמות את המאורע, צעקה בקול גדול (מאחורי הבמה) "בראבו! בראבו!"

כשצלם העולם הזה אמר לה שהוא רוצה לצלמה בריקודיה, התמתחה בגאווה: "אדוני, איני רקדנית, אני זמרת!" בכל זאת נאותה, לבסוף, להתאפר בנוכחותה, דבר שאיפשר לו לצלם את השער המענין ואת התמונות בעמוד האחרון.

בשעתו פרסמתי במקום זה את מכתבו של זונדר שקולניק, צעיר יהודי אמריקאי שלמד עב" רית בסמינריון הרבני שם, כתב לנו את הערותיו למרות שאלי היה מעולם בארץ וחתם על העתון, עתה, אחרי שקיבל מספר גליונות כתב לנו הערות נוספות (שוב באנגלית, כשכמה מלים עבריות פוזרות במכתב):

"אני שמח לספר לכם, עד כמה שזה שווה. לדעתי העולם הזה הוא מרתק ומעודד. הוא באמת עולמי, כפי שאומר שמו, ובכל זאת ישראלי, כפי שהוא צריך להיות. הוא הרבתי, מבלי לשנון, "תרבות" ו"ספרות" בעלות ערך מופקפק ומוכן מופקפק. הוא מגלה דברים רבים, ביוחד במדור במדינה..."

באותו זמן הגיע מאמריקה מכתב אחר, של קורא ישראלי צעיר. בוגרי הצופים זוכרים היטב את "מוקי" גלוברמן, תכול העיניים, מדריך בצופי דיונון ולהבירון בחטיבת הנגב בימי המלחמה. עתה הוא לומד הנדסה אורחית בלוס-אנג'לס, קליפורניה. כותב מוקי:

"...מצאתי את קליפורניה מדינה קלה. נוחה להסתגלות. מזג האוויר נחמד. נערות לפי מודל הוליווד, למודים שאינם גזולים זמן, מכוניות מפוארות. אין ספק שחלק לא קטן מאותם מאה וחמשים יוצאי ישראל הולמרים בקליפורניה בחרו באותה מדינה בזכות מעלותיה הנוכרות. לשלושים הסטודנטים המצויים בלוס-אנג'לס גורמת קריאת העולם הזה הנאה רבה. גליוני חיו, המגיעים באחור של חודש אלינו, עוברים מיד ליד ומנוצלים בצורה המקסימלית... שכנינו פה, גויים ויהודים כאחד, הרוצים לקבל מושג על הנעשה בארץ הרוחקה, המלאים חלק סקרנות בעיון בשדרת התמונות, והגבנה, הנעשית בהשוואה לעשרות הירחונים האמריקאיים, אף היא תוספת לשורת המחמאות.

בגלל חוסר ייצוג מתאים לבנות ישראל בלוס-אנג'לס, נשאלתי אף פעם מה דמות יש לנועה מתוצרת הארץ. התחלתי בהיסטוריה, בתאור הרקע, באתמוספירה המעצבת ומריות, אולם אותם בעלי הקיליקים, תופסי העולם הריאלי ביותר השתדלו לא לפהק לעיני. הם דרשו עובדות, ומשום שפיגורה נאה כמוה כפנים נחמדות לפחות, לא הועיל אף אוצר תמונתי שלי, שכלל אף תמונת פורטרט של אחותי (היא ברכה גלוברמן, מזכירת הבימה). דפדפתי בערימת העתונים הגדולה בחורי והררתי "איך לצאת מן הענין בכבוד", כשקרן אור זרחה פתע מגליון העולם הזה..."

עורך נכבד, זכור את חבריך בנכר ועשה אף למענם. תן ייצוג יפה למין היפה מן התוצרת המשובחת שאין לה אף בהוליווד החליף..."

מכתב זה של מוקי העלה בלב המערכת את הרעיון אם אמנם לא הגיעה השעה לארגן מפעל כדי להסיט את האינפורמציה בדרך המהירה ביותר אלפי הצעירים השוים בחו"ל. לרובם אין הדברים הדרושים כדי לשלם עבור העתון שם. לפיכך מציע עתה העולם הזה, לקראת ראש השנה, להוריהם, חברותיהם וידידיהם של צעירים אלה בחו"ל, לחתום על "מנוי חו"ל" - כלומר, לשלם בארץ דמי מנוי (ומשלוח בדואר אוויר) עבור העתון שיוטס לחו"ל. יחד עם הגליון הראשון ישלח העולם הזה למקבלו תעודה נאה בו יצוין מי הגיש לו את העתון כשי פרטים על המחירים אפשר למצוא במדור המודעות, בעמוד 14 בגליון זה.

רוב האנשים רוטנים על הארץ כל עוד הם נמצאים כאן. אולם עובדה היא שכמעט כל צעיר ישראלי מתחיל להתגעגע אליה באתו רגע שרגלו דורכת לראשונה על אדמת חו"ל. הוא מתגעגע במיוחד לאינפורמציה מהימנה, מתומצתת, מוגשת בצורה הנכונה.

כשרכשה המערכת הנוכחית את העולם הזה עמדו לרשותה שני חדרים קטנים, שהספיקו בהחלט לשבועון של אז. אולם מיד עם הפיכת העתון לצורתו הנוכחית גדלה המערכת בצעדי ענק, והעבודה בשני חדרים אלה הפכה גיהנום. בכל זאת התענינו בהם כמה חדשים.

ראשית השנה חלה הקלה קטנה במצב - המערכת עברה לזירה של שלושה חדרים. אולם גם חדרים אלה נתמלאו מיד. חברי המערכת הפריעו בעבודתם איש לרעהו. ביוחד ככלו אנשי החקר והכיתוב, שעבודתם דורשת ריכוז ושקט. מכיון שאיבון חמרת בעבודתם איש לרעהו, במיוחד על 12 שעות ביום, קל לתאר את המצב.

במשך חודשים הלמו החברים על המשרד החדש, שיכל חמשה חדרים, יאפשר לכולם לעבוד בשקט. אולם נדמה שהרובצת קללה על מערכת זו - היא גדלה בקצב יותר מהיר מאשר הנועת הבניה הישראלית. השבוע, כשנכנסה המערכת למשרדה החדש, נמצא שהיא עוברת גם על גדותיהם של כל חמשה החדרים.

החשמלאי שבא לחבר את החשמל, שאל בתמהון: "מה זה, שבועון או עתון יומי?" ובאמת היה קשה להחליט: בתנאים הישראליים ליים דומה המערכת הנוכחית בהיקפה יותר לימון מאשר לשבועון.

